

Luna, stelele și ... Iubirea

Popa Alexandru-Iosif

A fost odată ca-n povești,
A fost ca niciodată
Sus, în slăvile cerești,
O ființă minunată.

Între stele ea trăia,
Prietenă fiindu-i Luna ...
Cu-ele nu se prea-nțelegea
Deși-ncerca întruna.

Până-ntr-o zi, când dintr-o dată,
Ceva ciudat s-a întâmplat,
Ea s-a transformat în fată
Și-o stea a luat chip de băiat.

Cei doi au făcut cunoștință,
Apoi au tot povestit ...
Iar după-un timp, în consecință,
Pesemne s-au îndrăgostit.

Ei păreau un cuplu normal,
Chiar perfect și fericit,
Dar dintr-un lucru banal ...
Ce să vezi?! S-au despărțit!

Atunci stelele s-au sfătuit
Și, încercând să îi împace,
Un plan au înfăptuit :
Cine, ce și cum vor face ...

Și, ajungând la un acord,
Iată că într-o bună zi
O stea având chipul de Lord
La cei doi despărțiți sosi.

Și, cu discursul pregătit,
Rosti prin vorbe line :
" - Dar voi de ce v-ați despărțit?!
Vă stătea atât de bine ...

- El -- frumos, înalt, fără defect --
Tu -- gîngășă și pură --
Întruchipați cuplul perfect,

Stârnind multora ură ..."

Cei doi spuseseră, oftând
De parcă nici nu erau ei --
El trist și ea mereu plângând -- :
" - Ne-am despărțit ... din cauza ei!"

Nedumerită, Steaua-Lord
Întrebă, din nou, din vina cui
Iar cei doi, în deplin acord,
Răspund : " - A Zânei Cerului! ..."

" - Păi cum, Luna nu ți-e amică?!
Mereu tu lângă ea stăteai ...
Doar ți-e prietenă de mică
Și despre-orice cu ea vorbeai!"

" - Așa este, dar de când
În față eu m-am transformat
O văd întruna plângând
Când mă vede cu-acest băiat!"

" - Păi poate e nefericită
Și vrea să vă căsătoriți,
Să fie martoră la nuntă ...
Nu să vă vadă despărțiți!"

Auzind astea, ei porniră
Către trista zână Lună
Și-ndată ce o găsiră
O-ntrebară împreună :

" - De ce plângi? De ce ești tristă?
De ce nu ne mai vorbești?
Vrei ca noi doi să facem nuntă?
Sau ce anume voiești?!"

După-o lungă așteptare,
În sfârșit ea le răspunde :
" - Sincer, doresc cu ardoare
Să nu vă mai văd niciunde!

- Voi mi-ați încălcat dorința
Și chip de oameni ați luat,
Așa că vă dau sentința :
Să nu vă mai văd niciodat'!"

Cei doi, vizibil afectați,

Pleacă în lumea largă,
Pretinzând că sunt doar frați ...
Oricine îi întreabă!

Dar într-o zi nu mai rezistă
Și-n cele din urmă se-mpacă ...
Surprinzător, nu mai e tristă,
Ba totul se îndreaptă, parcă!

Ei fac o nuntă vestită
În toate cele patru zări :
El fericit, ea fericită --
Nu le mai pasă de urmări ...

Și veselia e deplină,
Căci la-a lor nuntă apare
Cine credeți?! Mândra Lună,
Care le cere iertare.

Stelele, prin strălucire,
"Luminează" atmosfera,
Iar cu a Lunii venire
Parcă s-a schimbat și Era ...

S-au simțit cu toții bine --
Mâncând, bând, cântând, dansând --
Iar fericirea și-acum ține
Pe acel ceresc tărâm.

Morala e următoarea :
Iubirea mereu învinge --
Nu contează-mprejurarea --
Ea până și apa-o "stinge"!

AVRIG, 30.12.2015